

Media: TA NEA

Page: 49-50

Published at: 16-06-2022

Author:

Surface: 325.21 cm²

Circulation: 11760

Subjects:

ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΚΥΤΤΑΡΩΝ Θ. Δημόπουλος: Η ανίχνευση DNA και η θεραπεία του καρκίνου παχέος εντέρου **ΣΕΛ. 50**

Καρκίνος παχέος εντέρου: Η ανίχνευση καρκινικού DNA και η θεραπεία

Ο καρκίνος παχέος εντέρου είναι από τις συχνότερες νεοπλασίες παγκοσμίως. Η αντιμετώπιση της τοπικής νόσου περιλαμβάνει τη χειρουργική εξαίρεση της νόσου και τη χορήγηση επικουρικής χημειοθεραπείας. Ειδικά για την ομάδα των ασθενών που η τοπική νόσος περιορίζεται στο έντερο χωρίς επέκταση στους λεμφαδένες (στάδιο II της νόσου) το όφελος της επικουρικής χημειοθεραπείας δεν είναι καλά τεκμηριωμένο. Το χειρουργείο θεραπεύει 80% αυτών των ασθενών και οι κατευθυντήριες οδηγίες προτείνουν τη χορήγηση επικουρικής θεραπείας σε ασθενείς με υψηλού κινδύνου παθολογοανατομικά χαρακτηριστικά. Ακόμη όμως και με αυτόν τον διαχωρισμό το όφελος από τη χορήγηση επικουρικής θεραπείας στο στάδιο II της νόσου παραμένει μικρό (<5%).

Τα τελευταία χρόνια γίνεται προσπάθεια να βρεθούν καλύτεροι βιοδείκτες για την επιλογή ασθενών που

χρειάζονται επικουρική θεραπεία στο στάδιο II της νόσου. Οι προσπάθειες αυτές βασίζονται σε ανάλυση των παθολογοανατομικών και μοριακών χαρακτηριστικών των εξαιρεθέντων νεοπλασμάτων. Μάλιστα έχει καταδειχθεί ότι οι ασθενείς που έχουν μικροδορυφορική αστάθεια

δεν έχουν όφελος από την επικουρική θεραπεία, αλλά ο αριθμός αυτών των ασθενών είναι μικρός με συνέπεια να χρειάζονται περαιτέρω βιοδείκτες για τον υπόλοιπο πληθυσμό.

Η ανίχνευση καρκινικού DNA στο αίμα (κυκλοφορούν καρκινικό DNA – ctDNA) έχει δείξει σε διάφορα νεοπλασμάτα ότι μπορεί να αναγνωρίσει τους ασθενείς που είναι σε κίνδυνο για υποτροπή. Στο πλαίσιο αυτό, προσφάτως παρουσιάστηκαν τα δεδομένα της μελέτης DYNAMIC. Στη μελέτη εντάχθηκαν 450 ασθενείς με σταδίου II καρκίνο παχέος εντέρου που τυχαιοποιήθηκαν σε δύο σκέλη. Στο πρώτο, η απόφαση για επικουρική θεραπεία βασιζόταν στα κλασικά παθολογοανατομικά κριτήρια. Στο δεύτερο βασιζόταν στην παρουσία ctDNA. Με βάση αυτά τα κριτήρια, σημαντικά μικρότερος αριθμός ασθενών έλαβε επικουρική θεραπεία στο σκέλος του ctDNA (15% έναντι 28%), χωρίς όμως να επηρεαστεί το ποσοστό των ασθενών που υποτροπίασαν στα 2 και 3 χρόνια παρακολούθησης. Επιπλέον, οι ασθενείς που ήταν αρνητικοί για παρουσία ctDNA και δεν έλαβαν θεραπεία παρέμειναν σε ποσοστό πάνω από 90% ελεύθεροι υποτροπής νόσου, καταδεικνύοντας την εξαιρετική τους πρόγνωση.

Συμπερασματικά, ένας καινούργιος βιοδείκτης, η ανάλυση του ctDNA απέδειξε ότι μπορεί να διακρίνει με μεγαλύτερη ακρίβεια από οποιαδήποτε διαθέσιμη εξέταση τον πληθυσμό των ασθενών με σταδίου II καρκίνο παχέος εντέρου που χρειάζονται θεραπεία και επιπλέον να αποφύγει τη χημειοθεραπεία σημαντικό ποσοστό ασθενών.

Ο Θάνος Δημόπουλος είναι καθηγητής Θεραπευτικής Αιματολογίας - Ογκολογίας, πρύτανης του ΕΚΠΑ